

מ"ת 21472/01/14 - מדינת ישראל נגד משה פרץ

בית משפט השלום בעכו

16 ינואר 2014

מ"ת 21472-01-14 מדינת ישראל נ' פרץ(עציר)

מ"ת 21465-01-14

בפני כב' השופטת ג'ני טנוס
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
משה פרץ (עציר)

נוכחים:

ב"כ המבקשת - מתמחה מר רבין

המשיב - הובא

הסניגור - עו"ד אביב רונן, ס. ציבורי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו שורה של עבירות כדלקמן: איזמים, גניבה, העלבת עובד ציבור, זיוף, שימוש במסמך מזויף וניסיון לקבלת דבר במרמה.

עפ"י עובדות כתב האישום ביום 2/1/14, הגיע המשיב לעיריית עכו ושם איים על קצינת ביקור סדיר במחלקת החינוך, הגב' אנה שבת (להלן: "הקצינה"), בפגיעה שלא כדין בגופה של פקידת סעד מטעם העירייה, הגב' מירב רונן (להלן: "מירב") באופן שאמר לה "אני מוכן לקבל מאסר עולם. אני אירה במירב כדור בראש. אז מה אם בעלה של מירב קצין? אני אכניס לה כזה גדול" וזאת בכוונה להפחידה, כאשר הדברים נאמרים על רקע ויכוח שקשור להוצאת ילדיו של המשיב ממשמורתו.

כמו כן, העליב המשיב את הקצינה במלות גנאי ובהמשך לכך גנב את החותמת שמשמשת את הקצינה ואשר הייתה עמוד 1

מונחת על שולחנה, עזב את המקום וניגש למשרדו של משה חובב מנהל היחידה לביקור סדיר (להלן: "המנהל") ואיים עליו בפגיעה שלא כדן בגופו ובמירב על ידי כך שאמר לו "אם ייקחו לי את הילדים, אז לילדים של מירב לא תהיה אמה וגם בך אני אפגע". לאחר מכן, המשיב עזב את המקום לא לפני שגנב גם את החותמת של המנהל.

ימים ספורים לאחר מכן, ניגש המשיב למשרדו של ד"ר בקלו בקופ"ח (להלן: "הרופא") והציג לו מסמך אותו זייף במהלך התקופה שחלפה מאז שגנב את החותמת. אותו מסמך נחזה להיות חתום על ידי הקצינה ועליו מוטבעת החותמת שלה ובו נרשם, כי ילדיו של המשיב שבו לחזקתו. במעמד זה ביקש המשיב מהרופא מרשמים עבור ילדיו לשם קבלת תרופות לבעיות קשב וריכוז, ואולם בשל חשד שהתעורר בקרבו של הרופא אודות אמיתות המסמך, הלה צילם את המסמך והשיב את המקור לידי המשיב תוך שהודיע לו כי בכוונתו לבדוק את המסמך. בתגובה לכך, קרע המשיב לגזרים את המסמך, קילל את הרופא ועזב את המקום.

המבקשת טענה לקיומן של ראיות לכאורה הנסמכות על העדויות שבתיק החקירה, ולקיומה של עילת מעצר בשל מסוכנותו של המשיב.

הסנגור נכון היה לאשר קיומן של ראיות לכאורה בקשר לעבירת הגניבה, אולם לא טען דבר ביחס ליתר עבירות הרכוש. לעומת זאת, בכל הקשור לעבירת האיומים, טען הסנגור כי במקרה דנן לא מתקיים היסוד הנפשי לביצוע העבירה, משום שהמשיב ביצע לכאורה עבירה זו תחת השפעת מתאדון.

עוד טוען הסנגור, כי מהעדויות של הקצינה והמנהל ניכר כי המשיב לא היה מודע למעשיו ובעת שאמר את שאמר, הוא היה מסומם וגלגל את עינו. המנהל תיאר בדבריו כי עת ביקש מהמשיב לשבת, הוא ניקר ונרדם כשפת גופו הייתה שמוטה והיה לו ברור כי הוא אחרי "שימוש".

בנסיבות אלה, טוען הסנגור, כי אם הדברים המיוחסים למשיב אכן נאמרו על ידו, הרי שהם נאמרו שלא מתוך שליטה, ובנסיבות אלו רוב הסיכויים שהמשיב יזוכה מביצוע עבירת האיומים.

אכן, בעדויות של המנהל והקצינה צוין כי התרשמו שהמשיב נתון תחת השפעת סמים אשר קבלה את ביטויה בתיאורים הנ"ל לגבי הישנוניות שלו, גלגול העיניים והגוף השפוף. ואולם מאותן עדויות לא ניתן לקבוע בדיוק מידת ההשפעה שלהם על המשיב, כפי שאבהיר להלן.

למקרא העדויות לא ניתן לומר באופן ברור כי בעת האיומים המשיב היה תחת השפעת סמים עד כדי כך שניטלה ממנו היכולת להיות מודע למעשיו. אל מול הסימנים הגופניים בהם הבחינו המנהל והקצינה, ובעטיים הסיקו כי המשיב נתון תחת השפעת סמים, ניתן להתרשם מהעדויות של השניים, כי המשיב הבין היכן הוא נמצא, ידע מי עומד מולו וידע בדיוק לאיזה מטרה הגיע לשם. גם תוכן האיומים מתיישב עם מסקנות אלה. זאת ועוד, התנהגותו הכללית של המשיב תומכת במסקנה הראשונית כי לא איבד את היכולת לתפוס את טיב מעשיו, ואפילו היה 'מפוקח' דיו כדי לגנוב שתי חותמות בשתי הזדמנויות שונות ועל הדרך לבקש מהקצינה את העט שלה במתנה.

ברור כי אין בדברים הנ"ל כדי לקבוע מסמרות לגבי טענת הסייג לאחריותו הפלילית של המשיב בגין עבירת האיומים, ואולם ראיתי לנכון להתעכב עליהם על מנת להבהיר כי חומר החקירה אינו חד-משמעי ואינו מלמד מניה וביה בדבר העדר אחריות שכזו, ולכן דין הטענה להתברר במסגרת התיק העיקרי.

בנסיבות אלה אני קובעת, כי קיימות ראיות לכאורה לגבי כל העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום.

ומה באשר לעילת המעצר?

איומים כה חמורים כלפי עובדי שירותי הרווחה על רקע מילוי תפקידם מלמד על המסוכנות הרבה הנשקפת להם מהמשיב, ובכלל. מסוכנות זו מתעצמת לנוכח הוויכוח הקיים בין המשיב לבינם בכל הנוגע להוצאת ילדיו ממשמורתו.

זאת ועוד, התרגזותו של המשיב באירוע אחר כאשר ביקר אצל הרופא במטרה לקבל במרמה תרופות המיועדות כביכול לטיפול בילדיו, אף שהילדים לא היו בחזקתו, ואשר התבטאה בצעקות וקריעת המסמך המזויף לגזרים, מלמדת על סף תסכול והתרגזות נמוכים - נתון המגביר את הסיכון הנשקף ממנו להישנות מעשים פורצי גבולות בעתיד.

על כל אלה אבקש להוסיף, כי גם עבירות הרכוש המיוחסות למשיב - שלגביהן הסנגור אינו חולק אודות קיומן של ראיות לכאורה - אינן דבר של מה בכך. זיוף מסמך תוך שימוש בחותמת שנגנבה והצגתו לרופא במטרה לקבל בדרכי מרמה ועורמה תרופות מיוחדות לא לו (וגם לא לילדיו שלא היו במשמורתו), יש בהן כדי להצביע על תחכום, מצד אחד, ותעוזה יוצאת דופן, מצד שני.

עוד אציין, כי לחובת המשיב הרשעות קודמות רבות וחוזרות במגוון של עבירות, שבגינן אף ריצה עונשי מאסר לתקופות שונות כגון בעבירות רכוש שכוללות פריצה וגניבה, גרימת נזק לרכוש, זיוף, קבלת דבר במרמה ובעבירות אלימות שכוללות איומים, תקיפה, וכן עבירות בתחום הסמים והפרת הוראה חוקית.

על יסוד כל האמור לעיל אני קובעת כי קיימת לגבי המשיב עילת מעצר ברורה ומובהקת בשל מסוכנותו הגבוהה.

אשר לחלופות המעצר שעומדות על הפרק, הרחקה מהעירייה או לחילופין מעצר בית מלא בפיקוח אשתו - לא מצאתי כי חלופות אלו יש בהן כדי לאיין את מסוכנותו של המשיב. מסקנה זו מתחדדת לאור הרשעותיו הקודמות בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

אשר על כן אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו בתיק 21465-01-14.

תיק החקירה הוחזר לידי ב"כ המבקשת.

ניתנה והודעה היום ט"ו שבט תשע"ד, 16/01/2014 במעמד הנוכחים.

ג'ני טנוס, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לא מצאתי לשנות מן המסקנה אליה הגעתי בהחלטה לעיל, יחד עם זאת, אני מורה על הגשת תסקיר בעניינו של המשיב, ובהתאם לתוצאותיו, רשאי יהיה הסניגור בבוא היום, להגיש בקשה לעיון חוזר.

יש לציין, כי המשיב נעצר עד תום ההליכים נגדו והוא מיוצג ע"י עו"ד אביב רונן, מטעם הסניגוריה הציבורית, בפקס: 04-9551772, נייד: 0528629668.

קובעת דיון נוסף ליום 12.2.14 שעה 09.00.

הסניגור ימציא עותק ההחלטה לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ט"ו שבט תשע"ד, 16/01/2014 במעמד הנוכחים.

ג'ני טנוס, שופטת